

سخنرانی های همگانی پاپ فرانسوا

آمرزش گناهان، قدرت کلیدها

خواهران و برادران گرامی صبح به خیر!

چهارشنبه گذشته با اشاره ویژه به تعمید، دربارهٔ آمرزش گناهان سخن گفتم. بیایید امروز موضوع آمرزش گناهان را با بازگشت به آنچه "قدرت کلیدها" (کلیدهای پادشاهی آسمان) نامیده شده ادامه دهیم، که سمبل انجیلی مأموریتی است که عیسی به شاگردانش سپرد.

پیش از هر چیز باید به یاد داشته باشیم که عامل اصلی در بخشایش گناهان، روح القدس است. عیسای برخاسته در نخستین ظهورش بر شاگردان، در بالاخانه، بر ایشان دمید و فرمود: "روح القدس را بیابید، اگر گناهان کسی را ببخشایید، بر آنها بخشیده خواهد شد، و اگر گناهان کسی را نابخشوده بگذارید، نابخشوده خواهند ماند" (یو ۲۰: ۲۲-۳۳) عیسای دگرگونی یافته در تن خویش، انسان نوین است که هدیه های رستاخیزی را می بخشد، یعنی میوه های مرگ و رستاخیزش را. این هدیه ها چیستند؟ آرامش، شادی، بخشایش گناهان، مأموریت، اما فراتر از همه، او روحی را می بخشد که سرچشمهٔ تمامی این ها است. دم عیسی که به همراه سخنانش، روح القدس را می رساند، به رساندن زندگی اشاره دارد، زندگی تازه ای زادهٔ بخشایش.

اما پیش از دمیدن و رسانیدن روح القدس، عیسی زخمِ دستان و پهلوی خویش را می نمایاند: این زخمها نمایندهٔ بهای رستگاری ما هستند. روح القدس با "گذر از درون" زخمهای عیسی بخشش خداوند را برای ما می آورد. او خواست تا این زخمها را نگه دارد؛ او اینک هم در آسمان زخمهایی را که به وسیلهٔ آنها ما را رهایی داد به پدر نشان می دهد. با نیروی این زخمها، گناهان ما بخشیده شده اند؛ بنابراین عیسی زندگی خود را برای آرامش ما داد، برای شادی ما، برای موهبت فیض در روح های ما، برای بخشش گناهان ما. اینگونه نگرستن به عیسی بسیار بسیار زیبا است!

و به عنصر دوم می رسیم: عیسی قدرت بخشش گناهان را به رسولان داد. درک اینکه چطور یک انسان می تواند گناهان را ببخشد کمی دشوار است، اما این قدرت را عیسی می دهد. کلیسا نگاهدار قدرت کلیدهای بستن و گشودن (در) بخشایش است. خداوند هر کس را در رحمت شهریارانهٔ خویش می بخشد، اما خود او خواست تا آنکه از آن مسیح و کلیسا هستند، بخشش را از راه خادمان انجمن دریافت کنند. از راه خدمت رسولی است که رحمت خدا به من می رسد، گناهانم بخشیده می شود و به من شادی داده می شود. عیسی به این شکل ما را فرا خواند تا آشتی را در بُعد جمعی، بُعد کلیسایی زندگی کنیم. و این بسیار زیبا است. کلیسایی که مقدس و هم زمان نیازمند توبه است، ما را در سفر دگرگونی مان در راه زندگی همراهی می کند. کلیسا ارباب قدرت کلیدها نیست، بلکه خادم خدمت رحمت است و هر بار از اینکه می تواند این هدیه الهی را ببخشد شادی می کند.

شاید بسیاری این بُعد کلیسایی بخشش را درک نمی کنند، از آن رو که فردیت و ذهن باوری، همیشه غلبه دارد و حتی بر ما مسیحیان نیز اثر گذاشته است. به یقین، خدا خود هر گناهکار توبه گری را می بخشد، اما مسیحیان به مسیح پیوند خورده اند و عیسی با کلیسا یگانه است. برای ما مسیحیان هدیه ای فراتر هم هست، و نیز وظیفه ای فراتر؛ اینکه با فروتنی از درون انجمن کلیسایی گذر کنیم. ما باید سپاسگذار آن باشیم؛ این یک موهبت است، یک درمان، محافظتی درست مانند دلگرمی، که خدا به ما بخشیده است. من نزد برادر کشیشم می روم و می گویم: "پدر من این کار را کرده ام ...". و او پاسخ می دهد: "اما من تو را می بخشم؛ خدا تو را می بخشد". در آن لحظه من اطمینان می یابم که خدا مرا بخشیده است! و این زیبا است، این اطمینان داشتن است به اینکه خدا همیشه ما

را می بخشد، او هرگز از بخشیدن ما خسته نمی شود. و ما هرگز نباید از رفتن و بخشش خواستن خسته شویم. شاید از گفتن گناهانتان احساس شرمندگی بکنید، اما چنان که مادران و مادر بزرگان مان می گفتند؛ یک بار سرخ شدن (از توبه)، بهتر از هزار بار زرد شدن (از پشیمانی) است." یک بار شرمنده می شویم اما پس از آن گناهانمان بخشیده شده و پیش می رویم.

در پایان یک نکته نهایی: کشیش وسیله بخشایش گناهان است. بخشش خدا که در کلیسا به ما داده می شود، به وسیله خدمت برادر کشیش مان به ما می رسد و او هم یک انسان است، که مانند ما نیازمند رحمت است، که به راستی به ابزار رحمت تبدیل می شود، که محبت بی مرز خدای پدر را به ما عطا می کند. کشیش ها و اسقفان نیز باید برای اعتراف بروند: همه ما گناهکاریم. حتی پاپ هم هر ۱۵ روز اعتراف می کند، چرا که پاپ هم یک گناهکار است. و اعتراف نیوش، آنچه من به او می گویم را می شنود، او مرا دلگرمی می دهد و مرا می بخشد، چرا که ما همه نیازمند این بخشش هستیم. بعضی وقتها شما می شنوید که کسی می گوید که یگراست به خدا اعتراف می کند... بله همانطور که پیشتر هم گفتم، خدا همیشه می شنود اما در آیین آشتی (اعتراف) او برادری را می فرستد تا بخشش او را عطا کند، اطمینان بخشیده شدن را، در نام کلیسا.

خدمتی که کشیش آن را یک مأموریت به شمار می آورد، یعنی بخشیدن گناهان به جای خداوند، خدمتی بسیار ظریف است و نیازمند آن است که قلب او در آرامش باشد، نیازمند آن است که کشیش در دل خود آرامش داشته باشد؛ که با ایمانداران بدرفتاری نکند، بلکه مهربان باشد، بخشنده و نیکخواه باشد؛ که بداند چطور در دلها امید بکارد، و فراتر از همه، آگاه باشد که برادر و خواهری که در جستجوی بخشش به سوی آیین آشتی می آید درست مانند بسیاری از کسانی است که برای شفا یافتن به سوی عیسی می رفتند. بهتر است کشیشی که از چنین آمادگی ذهنی برخوردار نیست این آیین را تا زمان آمادگی ذهنی به انجام نرساند. ایماندار توبه گر و تمامی ایمانداران حق دارند که در کشیشان، خادمان بخشش خداوندی را بیابند.

برادران گرامی، آیا ما از زیبایی این هدیه که خود خدا به ما می بخشد آگاه ایم؟ آیا ما شادی این درمان، این توجه مادرانه کلیسا را احساس می کنیم؟ آیا می دانیم چطور با سادگی و تلاش سپاسگزار آن باشیم؟ بیایید فراموش نکنیم که خدا هرگز از بخشیدن ما خسته نمی شود؛ از راه مأموریت کشیشان او ما را در پذیرشی نو، نزدیک نگاه می دارد و ما را از نو زنده می کند و اجازه می دهد تا دوباره برخیزیم و سفر را ادامه دهیم. چرا که این زندگی ما است: دوباره برخاستن و سفر خویش را از سر گرفتن.

۲۰ نوامبر ۲۰۱۳

میدان سنت پیتر